అమ్మ

కలకత్తా వెళ్ళిన కొత్తలో, ఎందుకో, ఆ ఊరు చూస్తేనే భయంగా ఉండేది. రైలు దిగి, ఊళ్ళో అడుగుపెట్ట గానే అన్నీ కొత్తముఖాలు, క్రొత్తభాష, చుట్టూ మహారణ్యంలాగ పెరిగిన ఊరు. అన్నీ చూసి ఎక్కడ త్రోవ తప్పిపోతానో అని భయంవేసింది—ఆయన చేయి గట్టిగా పట్టుకున్నాను. సామాను సరిచూసుకోటంలోను, టాక్సీ కుదర్చడంలోను నిమగ్నులైవున్నవారు నేను చేయి ఎందుకు అంతగట్టిగా పట్టుకున్నానో అర్థంచేసుకోలేదు. విడిపించు కోటానికి ప్రయత్నించనూలేదు.

మా టాక్సీ పాములా సందుల్లో గొందుల్లో, మెలికలు తిరిగి తిరిగి బయలుదేరిన ఓ గంటకి వూరు చివర ఓ ఇంటి ముందు ఆగింది. అంతవరకు ఎడం లేకుండా దట్టంగా పెరిగిన వూరు ఇక్కడ విశ్రాంతి తీసుకున్నది. ఆ పేటలో ఆ ఇల్లు ఒక్కటీ విడిగా ఉన్నది. చిన్న ఇల్లు, చుట్టూ కొంచం కాంపౌండు ఉన్నది. మేడమీద రెండు గదులున్నవి, అది ఎవరో వారి స్నేహితుని ఇల్లు. ఊరి చివర అని అక్కడ ఎవరూ ఉండటంలేదు. మాకోసం ఉంచారు కాబట్టి మేము మాత్రం దానిని వెతుక్కుంటూ వచ్చాం.

టాక్సీ అతను సామానంతా వరండాలో పెట్టి వెళ్లాడు. ఆయన కూడా ఆ ఇల్లు ఇదివరకు చూడలేదు. తాళం తీసుకుని

లోపలికి వెళ్ళి నేమేముందర అన్నీ దుమ్ము దులుపుకోవలసి వచ్చింది. సామాను సర్దుతూ ఉంటే ఆయన అన్నారు...
"మేడమీద ఎవరో ఇద్దరు అమ్మాయిలు ఉంటున్నారట. వాళ్లు మార్చి ఆఖరుకు వెళ్ళిపోతారట. ఆ తరువాత పైన కూడా మనమే వాడుకోవచ్చన్నాడు రామం" అని చెప్పారు. నాకు చాల సంతోషమైంది. ఎవరో ఇద్దరు అమ్మాయిలు నాకు తోడుగా ఉండబోతున్నారని విన్నందుకు చాలఉత్సాహం కలిగింది అయితే వెంటనే, ఒక వంద ప్రశ్నలు, ఆలోచనలు నాలో చేరి నన్ను కలతపెట్టసాగినయి. ఆ అమ్మాయిలు ఎవరు ? ఇక్కడ ఒంటరిగా ఎందుకున్నారు ? బెంగాలీలేనా ? హిందీగాని, ఇంగ్లీషుగాని వచ్చి ఉంటుందా ? చాలా ఫాషనబుల్‌గా ఉంటారు కాబోలు. స్నేహంగా ఉంటారా ? చాలా గర్వమేమో ? చూడ్డానికి అందంగా ఉంటారా ? ఇన్ని ప్రశ్నలతో, సందేహాలతో నాకు ఏ పనీ తోచలేదు. వాళ్ళను ఎప్పుడు చూద్దామా అన్న కుతూహలం ఎక్కువైంది.

మేము వచ్చేటప్పటికి మేడమీద ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. మెట్లదగ్గర గది తాళంవేసి ఉంది. బహుశా బయటికి ఎక్కడికో వెళ్ళివుంటారు. ఆఊళ్లో మాకు తెలిసినవాళ్లెవళ్లూ లేరు. నేను ఆవూరికి రావటం అదేక్రొత్త. ఆయన ఆఫీసువాళ్ళెవరయినా ఉన్నా ఏమూలో ఉన్నారు. మాకు అందుబాటులో లేరు. ఇన్ని కారణాలచేత ఈవూళ్లో ఒంటరిగా ఎట్లా వుండగలనా అనేభయం మొదటినుంచి నన్ను పట్టుకు వేధిస్తోంది. నాకు కొన్నాళ్ళదాకా ఇంట్లోనే ఎవరో తోడుంటారని తెలియగానే నా ఆత్రుతకు అంతులేదు.

అమ్మ

సాయంత్రం ఐదుగంటలకే పనిఅంతా [illegible] పూర్తిచేసుకుని వాకిట్లో తిన్నెమీద కూర్చున్నాను. ఆయ[illegible]సిన సామాన్లు తెస్తానని బజారుకు వెళ్లారు. ఏమీ తోచక [illegible] నేను ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాను. ప్రొద్దు వాలేకొద్దీ [illegible] ఇంకా రాలేదే అనే బెంగ ఎక్కువవుతోంది. ఎదురుగుండా [illegible]వరో మార్వా డీల యిళ్లు చిన్నచిన్నవి గుంపుగా ఉన్నవి. [illegible] ఆ ఇళ్ళన్నింటికి ముందర చిన్న ఆవరణ వుంది. అందులోనే [illegible] మధ్యగా ఒక కొళాయి ఉంది. అక్కడ ఆడవాళ్ళంతా ప[illegible]ుసుగులు సవ రించుకుంటూ బిందెలతో నీళ్లు జేరేసుకుంట[illegible]ున్నారు. పిల్ల లంతా వాళ్ళ చుట్టూ జేరి ఆడుకుంటున్నారు. [illegible] వాళ్ళ ఎర్ర చొక్కాలు, పచ్చచొక్కాలు గాలిలో ఎగ[illegible]రుతూ తమా షాగా ఉన్నాయి. ఆ చోద్యం చూస్తూ కూర్చున్నాను.

మేడమీద అమ్మాయిలు కాబోలు, చ[illegible]టుక్కున గేటు తీసుకుని లోపలికి వచ్చారు. దూరాన ఎక్క[illegible]డో పరధ్యా న్నంగా చూస్తున్న నేను వాళ్లు దగ్గరకు వ[illegible]చ్చేదాకా గమ నించనేలేదు. వారిలో ఒకమ్మాయి సన్నగా పొ[illegible]డవుగా వుంది. రెండవ అమ్మాయికూడా సన్నగానే వుందిగ[illegible]ాని, పొట్టిగా వుంది. అయితే ఇద్దరూ ఏమంత అందంగా లే[illegible]రు. ఒకమ్మా యిది కోలముఖం, అయితే, నల్లని కళ్ళల్లో [illegible] ఏదో నీరసం, నిస్పృహా. రెండవ అమ్మాయిది చామనచా[illegible]ాయ. సామా న్యంగా ఉంది. ఇద్దరు సన్నని బెంగాలీ అంచ[illegible]ులుగల తెల్ల చీరలు కట్టుకున్నారు. ఇద్దరి భుజాల్న రెండు [illegible] కొత్త ఫాషన్ సంచులు వ్రేలాడుతున్నాయి. సన్నగా పొ[illegible]డవుగా వున్న అమ్మాయి ఆ సంచిభారంతో నేలకు వాలిపో[illegible]తున్నట్లుంది.

రెండవ అమ్మాయిమాత్రం ఆసంచీ ఆధారంతోనే నేలమీద నిలబడగలిగినట్లు స్థిరంగావుంది. ఇద్దరివైపు క్షణం నిదానించి చూచాను. ఆ తరువాత ఏమిచెయ్యాలో తెలియక చిరునవ్వు నవ్వటానికి ప్రయత్నించాను. వాళ్ళుకూడా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని ఎవరా ఈమె? అని, కాస్సేపు తేరిపారచూచారు. తరువాత, మాట్లాడకుండా మెట్లగది తలుపుతీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

నేను అట్లాగే ఇంకా అక్కడే చాలాసేపు కూర్చున్నాను. క్రమంగా చీకటిపడింది. ఆకాశాన నక్షత్రాలన్నీ గుంపుగా నిండి, ఇంటిముందర పందిరివేసినట్టు ఆకాశం వున్నది. ఆయన ఇంకారాలేదు. ఎదటింటి ఆవరణలో సందడి క్రమంగా తగ్గిపోతున్నది. ఏమిచెయ్యాలో తోచక అట్లాగే చూస్తూ కూర్చున్నాను.

కాసేపటికి మేడమీద నుంచి ఒక అమ్మాయి దిగివచ్చింది. ఆ అమ్మాయే ఇద్దరిలోకి పొడుగు. చిన్నగా నవ్వుతూ నా దగ్గరికి వచ్చింది.

"మీరు ఎప్పుడూ, ప్రొద్దునే వచ్చారా" అన్నది స్పష్టమైన తెనుగు మాట్లాడుతూ. నా ప్రాణం లేచివచ్చింది ఆ మాటలు వినేసరికి. మేము తెనుగువాళ్ళమని ఎట్లా వూహించుకొన్నదో! కంగారుగా, 'ఆ' అన్నాను ముఖభావంతో. "మీరు వస్తారని రామారావుగారు ఇదివరకే చెప్పారు. మాకు తోడు ఉంటారుగదా అని చాల సంతోషించాము." ఆ పిల్ల చనువుగా, నా ప్రక్కనే తిన్నెమీద కూర్చున్నది.

"మీరు తెనుగువాళ్ళా? ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నారు?" అన్నాను ధైర్యం తెచ్చుకుని.

"మాది బరంపురం. నేను, మా స్నేహితురాలు ఇద్దరం డాక్టరు ప్యాసయ్యాం. వూరికే ఒక మూడు నెలలు ఇక్కడ హాస్పిటల్ లో ట్రయినింగ్ కు వచ్చాం. రామారావుగారు మాకు బాగా తెలుసు. అందుకే ఇక్కడ ఉండటానికి వీలైంది" అని, ఒక్కక్షణం ఆగి—"ఇంకో రెండు నెలల్లో వెళ్ళిపోతాం" అన్నది. ఎవరో కొన్నాళ్ళయినా ఉంటారుగదా అని సంతోషించాను. కాస్సేపుండి "మీ కొళాయిలో నీళ్లు పట్టుకో వచ్చా, పైన మా ఫంపులో ఎందుకో నీళ్ళు రావడంలేదు. ఇవాళ" అన్నది. తరువాత మేడమీదకు వెళ్ళి కూజా తెచ్చుకొని లోపలికి వచ్చి నీళ్లు పట్టుకొన్నది. ఇల్లంతా వివరంగా పరికించి చూచింది. "అప్పుడే ఎంత బాగా సర్దుకున్నారండి! అచ్చంగా మా అమ్మలాగే!! ఆవిడా అంతే! ఎంత పని ఉన్నా, అన్నీ వెంటనే చక్కగా అమర్చుకొంటే గాని ఆవిడకు తోచదు. ఇల్లంతా ఎప్పుడూ ఎంత శుభ్రంగా ఉంటుందను కొన్నారు! అద్దంలాగా!! ఇంటికి వచ్చిన వాళ్ళంతా ఎంతో ఆశ్చర్యపోతారు. వస్తువులన్నీ ఎంతో చక్కగా, మ్యూజియంలో అమర్చినట్లున్నాయి గాని, అసలు మనుష్యులు తిరుగుతున్న ఇల్లులాగానే లేదని అంత బాగా అమరుస్తుంది." ఈ ప్రశంసకు చాలా సంతోషించాను. ఆ అమ్మాయి మేడ మీదకు వెళ్లుతుంటే అడిగాను, మీ పేరు చెప్పారు కాదే అని, నవ్వుతూ "నా పేరు సుహాసిని. నాతో ఉన్న అమ్మాయిపేరు రేఖ. రేఖను కూడా పిలుచుకొస్తా నుండండి. నా వాగుడు

ఆమె కబ్బలేదు. రేఖకు కొత్తవాళ్ళనిచూస్తే కాస్త భయం'' అంటూ గట్టిగా నవ్వుతూ వెళ్ళిపోతూ, చటుక్కున ఆగి ఓ అడుగు వెనక్కి వేసి, మీ పేరు చెప్పారుకాదు—అన్నట్టు నేనూ అడగలేదు'' అన్నది ఆమె. నాపేరు చెప్పాను.

ఆ తరువాత సుహాసినీ, రేఖ వాళ్ళకు తిరిక ఉన్నప్పుడల్లా వచ్చి కూర్చుని కబుర్లు చెపుతూఉండేవారు. సాధారణంగా వాళ్లు రోజూ ప్రొద్దునే ఏడు గంటలకల్లా వెళ్ళిపొయ్యేవారు. మళ్లా సాయంత్రం ఏడు గంటలకే వచ్చేవారు. ఆ వేళకే నా పని అంతా పూర్తి అయి నాకు కొంచం తిరికగా ఉండేది. నేను మామూలు ప్రకారం చల్లగాలికి వరండాలో కూర్చొని ఉంటే వాళ్ళు వచ్చి కొంచంసేపు కూర్చొని కబుర్లు చెపుతూ ఉండేవారు. ఇద్దరిలోకి రేఖ చాలా అమాయికంగా, ముభావంగా ఉండేది. అవసరముండి పలకరిస్తేనేగాని అంతగా మాట్లాడేదికాదు. అయినా చనువుగానేఉండేది. ఇక సుహాసిని ఎప్పుడూ కలకల్లాడుతూ,ఎన్నో వింత వింత కబుర్లు చమత్కారంగా చెపుతూ,నన్నూ, రేఖనూనవ్విస్తూ ఉండేది. ఒక్కొక్క రోజు వాళ్ళిద్దరిలో ఎవరికైనా ఒంట్లో బాగుండక పోయినా, బద్ధకంగా ఉన్నా, ఇంట్లోనే ఉండిపొయ్యేవారు. అప్పుడు మాత్రం రోజంతా నాతోనే ఉండేవారు.

సాధారణంగా మధ్యాహ్నం ఏమీ తోచకపోతే నేను ఏదో అల్లుకుంటూ ఉండేదాన్ని. రోజూ సాయంత్రం ఇంటికి రాగానే నేనేమాత్రం కుట్టానో ఇద్దరూ వచ్చి చూచి మెచ్చుకుంటూ ఉండేవారు. కొంచంసేపు మాకు సంభాషణ నా కుట్టుపని గురించే ఉండేది.

కాని, ఆవేళ మొట్టమొదటిరోజున పరిచయం చేసుకున్న సుహాసిని తల్లినిగురించి నేను తరువాత చాలా తెలుసుకోవలసివచ్చింది. ఏదోవిధంగా తనతల్లినిగురించి చెప్పకుండా, ఆమెను మెచ్చుకోకుండా సుహాసిని రెండుమాటలు చెప్పలేదు. సంభాషణ దేనినిగురించియైనా సుహాసిని ఎక్కువగా తల్లినిగురించే మాట్లాడేది. నేను కుట్టిన ఎంబ్రాయిడరీ పూవులు చూచినప్పుడు సుహాసిని "ఎంతచక్కగా కుట్టారండీ!" అంటూ మెచ్చుకుంటూనే, మళ్ళా నవ్వుతూ "అయితే మా అమ్మలాగమాత్రం ఎవరూ కుట్టలేరండీ! ఆవిడ కుడితే ఆ గులాబీపూవు అలా ఎక్కడినుంచో వచ్చి, ఆ గుడ్డమీద వాలినట్లుంటుందండీ! అసలు ఎంతతొందరగా కుడుతుందనుకున్నారు! ప్రొద్దున మొదలుపెట్టిందంటే సాయంత్రానికి ఒక పది బల్లగుడ్డలు కుట్టేస్తుంది. అసలు మొదలుపెట్టాలేగాని"...అనేది. ఇదే ధోరణి. దేన్నిగురించి అయినా తన తల్లిని ఆకాశాని కెత్తేసేది. నేను ఎప్పుడైనా పిండివంటలేవైనా వండిన, తినమని యిచ్చినా, అలాగే అనేది. "మీ రిచ్చిన మిఠాయి బాగున్నదండీ. కాని. మా అమ్మ జ్ఞాపకంవచ్చి ఒక్కముక్క తినలేదండీ! వంట ఎంత బాగా వండుతుందనుకున్నారు, మా అమ్మ! అందరిలాగా మసాలా అది ఏమీ వెయ్యదండీ! అయినా ఎంత రుచిగా ఉంటుందనుకున్నారు! వందమందికైనా ఒక్కనిముషంలో వండేస్తుంది" అనేది. ఎప్పుడూ రేడియో పెట్టుకోనిచ్చేదీ కాదు. ఎవరు ఎంతబాగా పాడుతున్నా సరే, "మాఅమ్మ పాట ఒక్కసారి వినాలండీ మీరు. అదేం కంఠం అనుకున్నారు! మళ్ళా

సంగీతం ఏమీ చెప్పుకోలేదండీ! అయినా, వూరికే కూని రాగం తీస్తేనే చాలు, అక్కడినుంచి వెళ్ళబుద్ధవదు"... అనేది.

క్రమంగా ఈధోరణితో నాకువిసుగెత్తింది. రేఖమాత్రం ఈ ధోరణికి చాలారోజులుగా అలవాటుపడినట్లు ఏభావమూ లేకుండా మెదలకుండా వింటూ వూరుకునేది. నాకుమాత్రం ఎందుకో రోజురోజుకు చిరాకుగా వుండేది. భార్య ఎంతబాగా వండినా తల్లి వంటలా లేదని కొందరు మగాళ్ళు అంటారని వినికిడి. అయితే స్త్రీలలోకూడా ఇటువంటి జాడ్యం ఒకటి ఉంటుందని నేను ఎప్పుడూ ఊహించుకోలేదు. తల్లిమీద ప్రేమచేత సుహాసిని మాటల్లో కొంత అతిశయోక్తి ఉండడం సహజమే అనుకున్నా. ఆమె ధోరణి ఏదో వ్యసనంలా కనబడింది. ఆఖరుకి నేను ఎంతో అపురూపంగా ఆరునెలలు కష్టపడి కట్టుకున్న హేండ్ బాగ్ చూచి "ఇట్లాంటివి మా అమ్మ ఒక్కడజను ఒక్కరోజులో కుట్టిపారేస్తుందండీ. ఇంట్లో ఏమూల చూచినా అవే! ఇంటికి వచ్చినవాళ్ళంతా అడక్కుండానే పట్టుకుపోతుంటారు!" అని ఎంతో నిర్లక్ష్యంగా అనేసరికి నామనస్సు చివుక్కుమన్నది. ఆ హేండ్ బాగ్ కుట్టడం ఏదో ఘనకార్యం చేస్తున్నట్లుగా నేను సంతోషిస్తున్నాను. ఇంక ఉండబట్టలేక అన్నాను. "మీ అమ్మగారేదో చాల అపురూప వ్యక్తిలా ఉందే. ఒక్కసారి మీవూరువచ్చి ఆవిడను చూడాలి" అన్నాను. సుహాసిని ముఖం ఒక్కక్షణం పాలిపోయింది. మళ్లా తెప్పరిల్లుకొని మామూలు ఉత్సాహంతో వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తరువాత హోలీపండుగ వచ్చింది. వాళ్ళకు రెండు రోజులు సెలవు వచ్చింది. రేఖ వూరికి వెళ్ళింది. ఆ రోజంతా సుహాసిని ఎంతో దిగులుగా కళ్ళనీళ్లు పెట్టుకుంటూవుంది. ఆపిల్ల అంత విచారంగా ఉండడం నేనెప్పుడూ చూడలేదు. నేను పలకరించగా "రేఖ ఊరికి వెళ్ళిందండీ, నాకేమీ తోచటంలేదు" అని గొడవచేసింది. "నువ్వూ వెళ్ళకపోయావా మీ ఇద్దరిది ఒక్కవూరేగదా!" అన్నాను. గబుక్కున కళ్ళనీళ్లు తుడుచుకొని 'నాకిక్కడ చాలా పనులున్నాయండీ, మా అమ్మగారు రమ్మని రోజుకు మూడుత్తరాలు రాస్తున్నారుగాని' అని అంటూ మళ్లా కళ్ళుతుడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది. ఆ అమ్మాయి ప్రవర్తన నాకు అర్థంకాలేదు. అయితే ఆపిల్ల జీవితంలో ఏదో రహస్యం దాచుకున్నదని మాత్రం చూచాయగా తోచింది.

రేఖ తిరిగివచ్చిన మర్నాడే సుహాసినికి జ్వరం వచ్చింది. మూడురోజులదాకా తగ్గనేలేదు. పాపం! ఇళ్ళకు దూరంగా ఒంటరిగా ఉన్నారని వాళ్ళ సంరక్షణభారం అంతా నామీద వేసుకున్నాను. సుహానికి వేళకు మందు, జావ అన్నీ చూచుకోటం నావంతయిపోయింది. రేఖ ఇంట్లో వున్నప్పుడు రేఖ చూచుకునేది. నాలుగవ రోజునకూడా జ్వరం తగ్గకపోయేసరికి నాకు భయంవేసింది. ఈపిల్ల యింటికి వెళ్ళలేదని బెంగపెట్టుకొన్నదనీ, అందుకే జ్వరం వచ్చిందేమోనని అనుకున్నాను. సుహాసినితో చెప్పి ఎట్లాగైనా ఇంటికి పంపుదామని అనుకున్నాను. ఆమాట చెప్పటానికి ఆవేళ సాయంత్రం మేడమీదకు వెళ్లాను. నేను వెళ్లేసరికి

రేఖ, సుహాసిని లోపల మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళ మాటలు అస్పష్టంగా మెట్లదగ్గరకు వినిపిస్తున్నాయి.

"పోనీ ఒక్కసారి ఇంటికి వెళ్ళగూడదా" అంటున్నది రేఖ, నా అభిప్రాయాన్నే వెలిబుచ్చుతూ. ఆ మాటకు సుహాసినికి కోపం వచ్చినట్లున్నది. గొంతు పెద్దదిచేసి బాధతో అంటున్నది: "అన్నీ తెలిసి నువ్వుకూడా అట్లా అంటావేం రేఖా! ఇంటికి ఎట్లా పోను? ఎవరున్నారని పోను?" దుఃఖంతో, ఆమెకు తరువాత మాట రాలేదు. ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా వూరుకొన్నారు.

నా గుండెల్లో ఏదో కలుక్కుమన్నది. సుహాసిని ఎందుకిట్లా అంటున్నదా అనిపించింది. అంత ప్రేమగల తల్లి, నేర్పరి అయిన తల్లి ఏమైపోయినదా అనిపించింది. ఏమీ తోచక, లోపలికి వెళ్ళకుండానే, నేను క్రిందికి దిగి వచ్చేశాను.

కాస్సేపటికి, రేఖ కూడా క్రిందికి వచ్చింది. సుహాసినికి హార్లిక్సు కావాలి, కాచి యివ్వమని వచ్చింది. నేను ఏమీ తెలియనట్లుగా అడిగాను: "ఎంతకూ జ్వరం తగ్గటంలేదు. పోనీ,సుహాసిని నాలుగురోజులు ఇంటికి వెళ్ళివస్తే బాగుండదా, రేఖా?" అని. రేఖ మాట్లాడలేదు. విచారంగా నా ముఖం కేసిచూస్తూ వూరుకొన్నది. స్టవ్ మీద నీళ్ళు తెర్లుతున్నాయి. దానిని దింపి మళ్ళా అన్నాను, ఎట్లాగైనా తరచి, సంగతి తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలంతో: "ఏం మాట్లాడకుండా వూరుకొన్నావు! సుహాసిని వెళ్ళనంటున్నదా యేం?"అని. ఇంక రేఖ వుండబట్టలేకపోయింది. ఏ విషయంలోను దాపరికం అసలా పిల్లకు చాతకాదు. సరళంగా సూటిగా మాట్లా

డడం తప్ప. దిగులుగా నాకేసి చూస్తూ అన్నది. "అది కాదండీ. అసలు సుహాసినికి ఇంటికి పోవటానికే వీలులేదు. ఈ సంగతి ఎవరితోనూ చెప్పడం సుహాసినికి ఇష్టంలేదు. నన్ను కూడా ఎవరితోనూ చెప్పనీయదు. సుహాసినికి తల్లి లేదండీ— చిన్నప్పుడే పోయింది. ఆ తండ్రి మళ్ళా వెంటనే పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. చిన్నప్పటినుంచి సుహాసినిని అక్కడా అక్కడా హాస్టల్సులోనే ఉంచి చదివిస్తున్నాడు. సుహాసిని సవతితల్లి చాల గయ్యాళి. పాపం దానిని సెలవలకుకూడా ఎప్పుడూ ఇంటికి రానియ్యదు. వాళ్ళ నాన్న కూడ ఏమి చెయ్యలేక ఊరుకుంటాడు."

రేఖకి కళ్ళనిండా నీళ్ళు తిరిగినవి. మాట్లాడకుండా కళ్ళు తుడుచుకొని హార్లిక్సు కలుపుకొని వెళ్ళిపోయింది.

నా ఒళ్ళంతా ఎందుకో ఒక్కసారి నీరసపడినట్లనిపించింది. సుహాసిని మీాది కోపం అంతా ఒక్కసారి చల్లారి, అపరిమితమైన జాలి ముంచుకొచ్చింది. తల్లి ప్రేమను పోగొట్టుకొనడంకంటే దౌర్భాగ్యం ఏముంటుంది జీవితంలో!

సుహాసిని ప్రవర్తనకు ఇప్పుడొకవిధంగా అర్థం స్ఫురించినట్లు తోచింది. తనకు లేని సుఖాన్ని మాటలలో, కల్పనలలో అనుభవించటానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

ఆ తరువాత నాకొక మంచి ఆలోచన తట్టింది. సుహాసిని ధోరణి మార్చటానికి అదే మంచి ఉపాయమని తోచింది. సుహాసినికి కరువైన ప్రేమను నేను ఇవ్వలేనా? ఒక వ్యక్తి తన్ను తల్లికన్న ఎక్కువగా ప్రేమిస్తుప్పుడు సుహాసిని తన ఊహా ప్రపంచాన్ని విడచిపెట్టవచ్చు. తప్పకుండా

అలా చేసి చూడాలనుకున్నాను. అసలు అపరిమితమైన జాలి చేత, నాకు సహజంగానే సుహాసిని మీద అనురాగం కలిగింది.

పదిరోజులవరకు సుహాసినికి జ్వరం తగ్గలేదు. ఆ అమ్మాయి జ్వరం బాగాతగ్గి, మళ్లా మామూలుగా లేచి తిరిగేవరకు, నేను ఇంట్లోపనికూడా మరచిపోయి, రాత్రింబవళ్లు ఆమెతోనే ఉంటూవచ్చాను. వేళకు మందు, పాలు, వగైరాలు చూచుకుంటూ, మిగతా టైములో ఆమెతో కాలక్షేపానికి, కబుర్లు చెబుతూ కూర్చున్నాను. ఆ పది రోజులు ఆమె ఒక్కసారైనా తన తల్లి ప్రసక్తి తీసుకు రాలేదు. పూర్వపు ధోరణి పోయినదని నేనూ సంతోషించాను. ఆమె కళ్ళల్లో ప్రతినిమిషం నాయెడల ఎంతో కృతజ్ఞత కనిపించేది. ఒక్కసారిమాత్రం అన్నది: "చూడండి! దిక్కులేనివారికి దేవుడే దిక్కు చూపిస్తాడంటారు. నాకోసరం మీరెంత శ్రమపడుతున్నారు. మా అమ్మ దగ్గర లేక పోయినా" ... అన్నది. "పోనీలే, నేనే మీఅమ్మననుకో" అన్నాను, నవ్వుతూనే. ఆమె మాట్లాడలేదు. ముఖం అటు త్రిప్పుకొని పడుకొన్నది. కళ్ళనీళ్లు పెట్టుకున్నదేమో! ఏదైనా ఇక సుహాసిని మారిపోతుందని నేను ఆశించాను.

జ్వరం బాగా తగ్గాక సుహాసిని, రేఖ మామూలుగా ప్రొద్దున్నే వెళ్ళి సాయంత్రం వస్తుండేవాళ్లు. ఆవేళ సాయంత్రం మేం ముగ్గురం వాకిట్లో తిన్నెమీద కూర్చున్నాము. నేను ఆ ఇంటికి వచ్చిన మొదటిరోజులాగా ఆవేళా నక్షత్రాలు కుప్పలుగా మా ముంగిలి చుట్టుకొని ఉన్నాయి. ఎక్కడినించి వస్తోందో తెలియకుండా చల్లనిగాలి మాటి

మాటికి మా ప్రాణాలను తడుపుతున్నది. బయట అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉన్నది. పరధ్యాన్నంగా పైకిచూస్తూ అన్నాను:

"ఎంత బాగున్నదో! ఎవరో పొరపాటున బంగారు నాణాల సంచి దొర్లించినట్లు లేదూ!" అని. సుహాసినికూడా అంతవరకు ఏదో పరధ్యాన్నంగా ఆలోచిస్తోంది. అట్లాగే అన్నది: "అవునండీ, ఎంత హాయిగా ఉన్నదో. అట్లాగే నక్షత్రాలకేసి చూస్తూ కూర్చోటం మా అమ్మకెంత ఇష్టమో!" అని.

నేను ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాను. మరిచిపోయిం దనుకున్న మాటల ధోరణి మళ్లా మొదలుపెడుతున్నది. అది వూహో, కల్పనా? ఆమె అమాయకురాలా? గడుసరా?

నాకు ఎటూ తోచలేదు. కాస్సేపటికి నేనే తేరు కొన్నాను. ఆమెకు జీవితంలో తల్లి కరువైనా కల్పనలో ఒక అపూర్వమైన మాతృదేవతను సృష్టించుకొన్నది. ఆ వ్యక్తిలో ఏ లోపమూలేదు; ఏ దోషమూ లేదు. సుహాసిని ఆ వ్యక్తిని అన్నివిధాలా ఆదర్శప్రాయంగా సృష్టించుకొన్నది. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆ కల్పనే ఆమెకు వాస్తవంగా తోస్తుం దేమో! ఇంకెవరికీ ఆ స్థానం ఆక్రమించే అర్హతలేదు.

ఏదైనా, ఆ కల్పన ఆమెకు ఆనందాన్ని, తృప్తిని ఇస్తున్నప్పుడు కాదనడానికి నేనెవర్ని?